

Sygn. akt I NO 103/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Jacek Widło

w sprawie odwołania M. P.

od pisma Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa
z dnia 12 marca 2019 r.

zawiadamiającego o sposobie załatwienia skargi
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 16 lipca 2019 r.

postanawia:

odwołanie odrzucić

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na dzień 8 stycznia 2019 r. M. P. przesłał na adres poczty elektronicznej Krajowej Rady Sądownictwa - w formie załącznika do wiadomości e-mail - wniosek o podjęcie działań w trybie pilnym przeciwko Prezesowi Sądu Apelacyjnego w (...) z uwagi na „niepodjęcie żadnych działań przewidzianych prawem przeciwko [...] Wydziałowi Wizytacyjnemu Sądu

Okręgowemu w Ł., który to w latach 2004-2016 mimo tego, że nie był uprawniony do badania stanu zadłużenia alimentacyjnego wystawiał zaświadczenia o nieściągalności alimentów dla byłej żony do Funduszu Alimentacyjnego, kiedy to alimenty te były nadpłacone od roku 2009” (*wydruk wiadomości M. P. wraz z wydrukiem załączników – k. 3 - 11*).

Pismem z dnia 12 marca 2019 r. do M. P. zostało skierowane zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi. Komisja do spraw skarg, wniosków i petycji Krajowej Rady Sądownictwa zapoznała się (podczas posiedzenia plenarnego Rady w dniach 12 – 15 lutego 2019 r.) z treścią pisma M. P. z 8 stycznia 2019 r. Komisja uznała, że udzielona przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego w [...] odpowiedź jest prawidłowa i oparta na obowiązujących przepisach prawa. Wobec powyższego Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko Komisji i uznała skargę za bezzasadną (*zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi – k. 12*).

Skarżący wniósł następnie osobiście pismem datowanym na dzień 18 marca 2019 r. (data wpływu do Biura Krajowej Rady Sądownictwa: 21 marca 2019 r.) „odwołanie od uchwały” z dnia 12 marca 2019 r. Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie indywidualnej zatytułowanej zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi. Odwołanie od w/w uchwały zostało oparte na podstawie naruszenia prawa materialnego. M. P. powołał się na dyspozycje art. 7 wraz z art. 32 pkt 1 i pkt 2 Konstytucji RP w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w powiązaniu z art. 12 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (*„odwołanie od uchwały” – k. 13 – 17*).

Pismem z dnia 23 maja 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa skierował do Sądu Najwyższego odpowiedź na odwołanie M. P. wnosząc o odrzucenie odwołania w całości jako niedopuszczalnego z mocy prawa (*odpowiedź na odwołanie od pisma Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 marca 2019 r. zawiadamiającego o sposobie załatwienia skargi – k. 21 – 24*).

Pismem z dnia 3 lipca 2019 r. (data wpływu do SN) wnioskodawca dodatkowo uzupełnił treść swojego odwołania (*pismo wnioskodawcy – k. 33 – 56*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie należało odrzucić – jako niedopuszczalne z mocy ustawy.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Krajowa Rada Sądownictwa nie podjęła w sprawie M. P. żadnej uchwały lecz zostało jedynie wydane zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi. W przedmiotowej konfiguracji trzeba wskazać, że zaskarżyć można jedynie uchwałę, tego zaś warunku w niniejszym stanie faktycznym nie spełniono. Brak jest bowiem możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy w ramach „odwołania” od zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi.

Odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa może przysługiwać w enumeratywnie wymienionych przypadkach i każdorazowo jego podstawą winna być uchwała, a nie zawiadomienie o sposobie załatwienia sprawy.

Odwołanie do Sądu Najwyższego może przysługiwać od:

- uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego (art. 44 u.k.r.s.);
- uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przeniesienia w stan spoczynku sędziego wobec uznania za trwale niezdolnego do pracy do pełnienia obowiązków sędziego (art. 73 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 52 dalej jako: p.u.s.p.);
- uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku, jeżeli bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu (art. 73 p.u.s.p.);
- uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przeniesienia w stan spoczynku w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych, jeżeli nie został przeniesiony do innego sądu (art. 73 p.u.s.p.);
- uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na powrót sędziego w stanie spoczynku na poprzednio zajmowane stanowisko sędziowskie (art. 74 u.k.r.s).

Zasadna jest linia argumentacyjna przedstawiona przez Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie. Postępowanie w sprawach ze skarg i wniosków nie jest postępowaniem jurysdykcyjnym, zawiadomienie zaś o sposobie załatwienia skargi nie daje podstaw do uruchomienia dalszego trybu. Postępowania skargowego nie można zatem

traktować jak sprawy indywidualnej rozpatrywanej przez Krajową Radę Sądownictwa. Z dyspozycji art. 44 u.k.r.s. wynika, że przedmiotem zaskarżenia do Sądu Najwyższego może być jedynie uchwała podjęta przez Krajową Radę Sądownictwa w sprawie indywidualnej z powodu jej sprzeczności z prawem i tylko od takiej uchwały przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. W istocie bowiem zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi, jakie otrzymał M. P. pismem z 12 marca 2019 r. nie jest ani uchwałą, ani nie zostało wydane w sprawie indywidualnej, w związku z czym nie może być przedmiotem zaskarżenia do Sądu Najwyższego.

Należy dodatkowo zauważyć, że M. P. został przez Krajową Radę Sądownictwa pouczony, że w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego (art. 239 § 1 k.p.a.).

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono jak w sentencji orzeczenia na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398⁶ § 3 kodeksu postępowania cywilnego.